

Mødet den 8^{de} November.

Hr. Prof. *Holten* meddeelte en Fremstilling af Regnforholdene i Europa efter samme Methode som af ham tidligere var anvendt paa Regnforholdene i Nordamerika. Ifølge denne Methode er et Steds Regntid bestemt som Indbegrebet af de Maaneder, i hvilke Regnmængden overstiger $\frac{1}{12}$ af den aarlige Regnmængde, og det bliver i denne Forstand muligt at angive Regnens Udbredelse i de forskjellige Maaneder eller Aarstider paa Kaartet. Der blev forelagt 16 saadanne Kaart, af hvilke de 12 angave Regnens Udbredelse i enhver af Maanederne, de 4 Udbredelsen i de fire Aarstider. De til Grund lagte Iagttagelser vare for største Delen tagne af Doves: »Über die Vertheilung des Regens auf der Oberfläche der Erde«, og der var benyttet Iagttagelser fra omtrent 400 forskjellige Steder; men Oversigten kunde ikke omfatte det nordligste og østligste Europa, dels fordi der ganske manglede Iagttagelser, dels fordi Stederne laae altfor adspaltede. Da Kaartene selv indeholde Resultaterne, kan man ikke godt meddele disse uden hines Hjælp, og man maa her indskrænke sig til nogle faa Bemærkninger desangaaende.

Regngrændserne ere ligesaa lidt regelmæssige i Europa som i Amerika, og det viser sig i flere Tilfælde, at Localiteterne have en kjendelig Indflydelse paa Regnens Omraade. Saaledes finder man i Februar meget tørt paa de vestlige og nordlige Sider af Bjergstrækningerne, medens der paa de østlige og sydlige viser sig nogen Tilbøielighed til Regn. I Mai strækker Regnen sig væsentlig over de store Floders Vanddrag; kun Weseren og det Øvre af Weichselen ere tørre. I September, hvor Regngrændserne ere meget uregelmæssige, finder man tørt paa de Steder hvor Viinavlen drives med Held, undtagen i Rhonedalen. I November, hvor Mellemeuropa har tørt Veir, bliver

Regnen dog tilbage paa Bjergene; men det er naturligviis først efter Iagttagelser hentede fra en længere Aarrække og en Fremstilling, som gaaer mere i Detail, at en fuldstændig Kundskab om Localiteternes Indflydelse kan ventes.

Vinterregnen indskrænker sig væsentligt til de Kystlande, som vende imod Syd og Vest; men saaledes at de britiske Øer beskytte de hollandske og danske Kyster imod Regnen, medens det vestlige Norge har svag Regn. I Foraaret træffes en tydeligt udpræget Regn kun paa enkelte Steder, hvorimod svag Regn fremtræder paa Vestsiden af Appenninerne, paa den pyrenæiske Halvø og derpaa i en stor bred Bue rundt omkring Alperne. Sommerregnen hersker i det Hele norden for Pyrenæerne og Alperne; de mod Vest vendende Kyststrækninger ere mere tørre end dem imod Øst. Endelig omfatter Høstregnen næsten det hele Europa; kun i Tydskland, Bøhmen og Ungarn, i Irland og det sydlige Spanien forekommer der tørre Strækninger.

For saa vidt den her fulgte Definition af Regntiden skulde bestaae sin Prøve, kan man ikke betragte et Steds Regnforhold som tilstrækkeligt karakteriserede ved at sige, at det har Sommer- eller Vinterregn; men for Danmark, det østlige Norge og Sverrig bliver Regntiden i det Hele taget fra Juni til September, for Bergen derimod fra August til Februar, kort sagt, mange Eiendommeligheder, som bleve skjulte af det ældre Schema, ville træde tydeligt frem ved den nyere Fremstilling.